

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: عثمان حیدری

۱۴ اپریل ۲۰۲۰

کرونا: دو سیستم، مقایسه چین و هند.

دو کشور آسیائی چین و هند پرجمعیتترین کشورهای جهان هستند، اما از دو سیستم سیاسی و اقتصادی متفاوت برخوردارند، چین به رهبری حزب کمونیست با اقتصادی کنترل شده که به بخش‌های با نقشه و بخش خصوصی تحت کنترل دولت تقسیم شده و هند محبوب دل غرب با اقتصادی سرمایه‌دارانه و با بخش سرمایه داری دولتی در خدمت بخش خصوصی، سیستم سیاسی هند نورچشم غرب که با افتخار خود را «بزرگترین دموکراسی جهان» می‌خواند و البته سعی در پوشاندن چهره مربع فقر خود و بزرگترین جامعه نابرابر کاستی، نژادپرستانه و شدیداً نابرابر در زمینه عدالت اجتماعی و حقوق اجتماعی و زنان. مهم اما برای غرب دموکراسی و سرمایه داری است در حالی که قصه مبارزه و موفقیت چین با ویروس کرونا زبانزد عالم است و آمریکا و غرب را به مرحله جنون تهمت و دروغ پراکنی رسانده، ببینید هند متحد نزدیک آمریکا و بزرگترین دموکراسی جهان!! در مبارزه با کرونا و برای نجات مردمش چه می‌کند؟

نشریه امریکائی فارن پالیسی در گزارشی نوشت روز ۲۴ مارچ نارندا مودی، نخست‌وزیر هند برای دومین بار در یک هفته در تلویزیون ظاهر شد تا اعلام کند که قرار است از نیمه‌شب برای جلوگیری از شیوع کووید-۱۹ در این کشور مقررات منع آمودشد اجراء شود. زیرا سرزمینی با جمعیت هند می‌تواند برای این ویروس که از انسان به انسان سرایت می‌کند، مأمن خوبی برای رشد باشد. تجربه تلخ کشورهایی که از نظر نظام سلامت بسیار ستر از هند بودند و همچنین هشدارهای رو به افزایش متخصصان داخلی درباره قریب‌الوقوع بودن فاجعه، این تصمیم مودی را ایجاب می‌کرد.

به نظر می‌رسد این تصمیم مودی در کنترل شیوع بیماری مؤثر بود اما در عین حال با بدبختی‌های زیادی همراه بود که کمی آمادگی می‌توانست مانع این شرایط بد شود یا دست‌کم از شدت آن بکاهد. مهاجرت دسته‌جمعی میلیون‌ها هندی از شهرها به سمت دهکده‌های دور دست، بخوبی ناکارآمدی عملکرد نخست‌وزیری را نمایان کرد که علی‌رغم در اختیار داشتن منابع عظیم، هفته‌های مهمی را بر باد داد.

نگاهی به ترتیب وقایع، این مسأله را روشن می‌کند. نخستین مورد ابتلا به کووید-۱۹ در هند، ۳۰ ماه جنوری گزارش شد. اما تا ۱۳ مارچ—دو روز بعد از آن که سازمان بهداشت جهانی شیوع کرونا را همه‌گیری اعلام کرد—یکی از مقامات ارشد وزارت بهداشت هند به هندی‌ها اطمینان می‌داد که کرونا ویروس یک وضعیت اورژانسی بهداشتی نیست. بنابر این گزارش، هند از اولین کشورهایی بود که پروازها و ورود مسافران از چین را ممنوع کرد. اما این حالت آمادگی تنها ظاهری بود. تا ۱۹ مارچ دولت هند مانع صادرات تجهیزات که برای نجات جان بیماران مورد استفاده قرار می‌گیرند نشده بود. فهرست تجهیزات در دسترس سه روز بعد منتشر شد و سهل‌انگاری دولت در هفته‌های حیاتی را در زمانی که ویروس بدون توقف در حال شیوع جهانی بود، آشکار کرد.

در کشوری با جمعیت بیش از یک میلیارد و ۳۰۰ میلیون نفر تنها ۴۰ هزار دستگاه تنفسی، یک تخت ایزوله در ازای هر ۸۴ هزار نفر، یک دکتر در ازای هر ۱۱ هزار و ۶۰۰ بیمار و یک تخت بیمارستانی برای هزار و ۸۲۶ هندی وجود داشت. حتی در این زمان هم که پیامدهای غم‌انگیز انفعال دولتها در برخی کشورهای دیگر در حال نمایان شدن بود، واکنش مودی بسیار خونسردانه بود.

او در آخرین هفته ماه فبروری میزبان دونالد ترامپ بود. ده‌ها نفر از مردمی که در کلبه زندگی می‌کردند در این زمان اخطار تخلیه دریافت کردند و بسرعت دیواری برای پنهان کردن آنها از نگاه رئیس‌جمهور امریکا مقابلشان کشیده شد. در ماه مارچ هم مودی انرژی خود را برای سرنگونی دولت مادیادش، ایالتی مرکزی که توسط حزب مخالف کنگره ملی هند اداره می‌شود، صرف کرد.

فارن پالیسی در ادامه نوشت از آنجا که مودی با مطبوعات صحبت نمی‌کند، برای کسانی که خارج از دایره غیرقابل نفوذ افراد مورد اعتماد او هستند، فهمیدن آنچه در نظر اوست دشوار است. سرانجام اعلام شد که وی قصد دارد ۱۹ مارچ با مردم کشورش صحبت کند. این اعلام باعث ایجاد سراسیمگی بیشتر شد زیرا کشور هنوز با تصمیمی که وی در سخنرانی بزرگ قبلی خود در سال ۲۰۱۶ اعلام کرده بود و باعث شد ۸۶ درصد پول در گردش منسوخ شود و کشور را در آشوب فرو برد و بزرگترین بحران بیکاری در چند دهه اخیر پیش‌بینی شود، دست و پنجه نرم می‌کرد.

مودی در آن سخنرانی از مردم خواست قوانین منع آلوده شدن را رعایت کنند و همچنین کادر درمانی این کشور را مورد تحسین قرار داد. بسیاری از مردم درخواست او را اجابت کردند و در خانه ماندند؛ اما عصر همان روز عده زیادی به خیابانها آمدند تا جشن بگیرند. این افراد که اغلب طرفداران مودی بودند، «حرکت هوشمندانه» او را تحسین و این افسانه را پخش می‌کردند که ویروس بر اثر طنین صدای تشویق دسته‌جمعی آنها به بخار تبدیل می‌شود. به هر حال این تصمیم مودی، باعث شد مردم تصور کنند که وی برای جلوگیری از این بیماری برنامه دارد.

تا ۲۴ مارچ که قانون منع آلوده شدن اعلام نشده بود، مردم متوجه بی‌برنامگی دولت خود در مقابله با این بیماری نشده بودند. مودی یک بار دیگر با آنها بازی سال ۲۰۱۶ را تکرار کرده بود، یعنی اول مردم را سرگرم کرد تا بتواند موقعیت خود را تحلیل کند. نوزدهم مارچ مودی به مردم کشورش گفته بود که کارگروه ویژه‌ای را برای کاهش درد و رنج اقتصادی ناشی از شیوع کرونا ایجاد کرده که بعد معلوم شد اصلاً چنین چیزی نبوده است.

تجهیزات حفاظتی مورد نیاز برای کادر درمانی هم تنها چند ساعت مانده به اعلام مقرارت منع آمودشد آماده شدند و محرک‌های اقتصادی و بسته‌های کمکی که مودی قول آنها را داده بود بسیار ناچیز بودند. حدود ۴۵ میلیون کارگر مهاجری که در هند هستند، به کلی در برنامه دولت نادیده گرفته شدند و به طور کلی میلیون‌ها هندی به نوعی در قرنطینه رها شدند تا از گرسنگی بمیرند. این قرنطینه، نابرابری‌های اجتماعی در هند را به لحاظ طبقه اجتماعی، وضع مالی و مذهب بیش از گذشته در معرض نمایش گذاشت.

در عوض مودی مانند سال ۲۰۱۳ برای پنهان کردن این اتفاقات و پوشش بی کفایتی دولت خود، با راه اندازی خیریه و ساخت فلم‌های جذاب به تبلیغات رو آورد.

کرونا ویروس در شرایطی وارد جامعه هند شده که انسجام اجتماعی در آن به ضعیف ترین حد خود در چند دهه اخیر رسیده است. جامعه اقلیت‌های هند به خصوص مسلمانان آن، دلایل قانع‌کننده‌ای دارند که به حکومت فرقه‌ای این کشور که آنها را ستون پنجم جلوه داده و قانونی را تصویب کرده که ممکن است باعث بی‌وطن شدن آنها شود، به دیده حقارت نگاه کنند.

این تراژیدی در حالی در هند رخ می‌دهد که حزب مخالف کنگره این کشور اوایل فیروزی زنگهای خطر درباره شیوع کرونا را به صدا درآورده بود. رهبر سابق آن، راهول گاندی، هفته‌ها در حال گوشزد کردن این خطر به مودی بود. اما مودی مانند همیشه نه مثل مقام منتخب مردم که باید در خدمت آنها باشد، بلکه مثل یک فرمانروا عمل کرد. پارلمان، به عنوان حاکمیت منتخب مردم هم به جای بحث درباره سیاست و نظرات، به مروج نظرات نخست‌وزیر تبدیل شده است. حزب مردم هند (بی‌جپی) اعضای کنگره را هم به نوعی در دست مودی می‌داند و آنها را به «بازی سیاست‌های کوچک» متهم می‌کند.

فارن پالیسی در پایان به ذکر یک تجربه موفق در کنترل بیماری همه‌گیر در هند پرداخت و نوشت: در سال ۲۰۰۹ وقتی آنفلونزای خوک در هند شایع شد، دولت وقت که تحت هدایت کنگره بود، ۳۰ میلیون قرص اسلتامیویر (تامی‌فلو) ذخیره کرد، فاصله اجتماعی را اجراء کرد، فروشگاه‌ها را تعطیل و تجمع را ممنوع اعلام کرد. در آن زمان اقدامات دهلی با این اتهام که برای جلوگیری از بیماری نامناسب بودند، مورد انتقاد قرار گرفتند، در حالی که اقدامات پیشگیرانه آن زمان موفق بودند.